

[Kristian Nygaard.]

stillet forskellige Hjælpemidler til Landbougdommens Raadighed, er det forstaaeligt, at der ogsaa vil blive stillet visse Krav til de unge, der benytter sig af disse Hjælpemidler.

Paa Finanslovens § 17 under Ministeriet for Handel, Industri og Søfart er der opført en Bevilling paa 15 000 Kr. til Tyendespareforeninger til Sparepræmier. Hvis Flertallet af Sparekasserne har Sparere, der modtager Statspræmie, bliver det i hvert Fald kun et ganske ringe Beløb til hver. Jeg ser, at dette Beløb før har været oppe paa 25 000 Kr. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om de økonomiske Forhold ikke ligger saaledes nu, at der er Rimelighed for at forhøje Beløbet til 25 000 Kr. igen og saa for øvrigt i Fremtiden forhøje eller nedsætte det i Forhold til Sparernes Indskudskapital. En saadan lille Præmie vil virke opmuntrende paa mange unge. Opsparing kan ikke alene udvikle Sparelysten, men ogsaa bidrage til at afhjælpe en af de største Vanskeligheder for unge Landmænd i egen Bedrift, nemlig Mangelen paa Driftskapital. En saadan Kapital kan godt skaffes til Veje, hvis Ungdomstiden ikke bliver alt for kort, og jeg tror, Erfaringen har vist, at de Penge, man selv tjener ved hæderligt Arbejde, holder længst. Jeg tror derfor, at den sparende Ungdom i Danmark vilde være Regering og Rigsdag taknemmelig, hvis de 15 000 Kr. forhøjedes til 25 000 Kr., og jeg synes ærlig talt, at Ungdommen fortjener den Opmuntring, der ligger i en saadan Forhøjelse.

Men dernæst maa Adgangen til den teoretiske Uddannelse gøres lettere tilgængelig for Ungdommen. Det er i Dag vigtigere end maaske nogen Sinde tidligere, at Landets Ungdom faar den bedst mulige Uddannelse. Den Del af Ungdommen, som gaar Eksamensvejen, ofrer Samfundet forholdsvis store Summer paa gennem det saakaldte højere Skolevæsen. De, der gaar Handels- eller Haandværkervejen, modtager en Skoleundervisning paa Handelskoler eller tekniske Skoler i Uddannelses-tiden, men en tilsvarende faglig Undervisning faar kun de færreste unge paa Landet. Det har hidtil næppe været en Nødvendighed for at faa Plads, at man har gennemgaaet en saadan Uddannelse. Gaardmanden spørger som Regel ikke, naar han antager sin Karl: „Har du gaaet i Landøkonomisk Ungdomsskole, eller har du deltaget i Aftenskoleundervisningen?“ En anden Ting er, at det nok vilde være klogt

at spørge de unge, hvad de anvender Fritiden til, da det nok skal vise sig, at de, der forstaaer at anvende Fritiden vel, ogsaa som Regel er gode Hjælpere i Bedriften.

Landbougdommen har Efterskolen, Højskolen, Landbrugs-, Husmands- og Husholdningsskolerne, siger man. Det er rigtigt. Men det er jo kun de færreste, der kommer der, og af dem kommer langt de fleste paa Højskolen, og det har aldrig været Højskolens Opgave direkte at uddanne dygtige Landmænd. Dens Opgave er for saa vidt langt mere værdifuld, hvilket Regering og Rigsdag har givet Udtryk for bl. a. ved den i sidste Rigsdagssamling vedtagne Lov om Forhøjelse af Understøttelsen til Høj- og Landbrugsskolens Elever fra 620 000 til 720 000 Kr.

De nye Fordelingsregler og maaske ogsaa Ansøgenes Antal førte med sig, at der allerede i Vinter blev Brug for 144 000 Kr. ud over de 720 000 Kr., og dette store Beløb er ogsaa blevet bevilget. Jeg finder Anledning til at takke den højtærede Undervisningsminister herfor, idet jeg føler mig overbevist om, at saavel Eleverne som de paagældende Skolers Ledelse har følt Glæde og Taknemmelighed over, at Tilskuddet saaledes er blevet sat op.

Den faglige Landbrugsundervisning begynder for mange i Aftenskolen og i de nye landbrugsfaglige Ungdomsskoler. Den sidste Skoleform er ret ny, og Loven om landbrugsfaglig Undervisning har i det første Aar kun kostet Staten ca. 28 000 Kr.; det er ikke noget stort Beløb. Men jeg haaber, det skal vise sig, hvis ikke Mund- og Klovesygen og andre Ting bliver en Hindring, at Tilslutningen til de planlagte Skoler i denne Vinter maa blive saa stor, saa vi inden længe maa komme til at beskæftige os med mere omfattende Forslag angaaende Landbougdommens Dygtiggørelse. Den landøkonomiske Ungdomsskole skulde gerne kunne vække Lysten hos Ungdommen til at gaa videre med mere grundig Uddannelse. Det synes mig at være ret beskæmmende, at vore Husmands- og Landbrugsskoler ikke kan samle mere end ca. 3 000 unge hvert Aar.

Hvis det er økonomiske Grunde, der er Aarsagen dertil, vil jeg haabe, at Regering og Rigsdag vil være rede til at forhøje Tilskudsbeløbet, saaledes at enhver, der virkelig kan overkomme at tilegne sig den Uddannelse, der maa anses for nødvendig for at lede og drive selvstændigt Landbrug, maa faa Adgang til denne Uddannelse.

Med de Hjælpemidler, Staten stiller til Raadighed for ethvert ungt Par, der